

For tre år siden ble idrettsmannen og tannlegen Anthony Nordbø lam fra brystet og ned etter en ulykke da han var ute og trente på sykkel. Han er for lengst tilbake i jobb som tannlege, som den eneste i verden med en så omfattende skade. I august deltok han i NM i triatlon, og gjennomførte på en tid som kan konkurrere med funksjonsfriske utøvere. Foto: Lars Idar Waage, Rogalands Avis.

Jernmannen gir seg ikke

For tre år siden var Anthony Nordbø toppidrettsmann og trente 30 timer i uken mot ett mål: Han skulle bli best i triatlon i Norge og avslutte med deltakelse i Ironman på Hawaii. Etter en treningsøkt på sykkel som endte i et hull i veien, knust sykkelhjelm og brukket rygg på to steder ble den drømmen bokstavelig talt lagt i grus. Skulle man tro i hvert fall, ettersom skaden har medført 85 prosent medisinsk invaliditet. Men Anthony Nordbø er ikke den som gir seg – ikke bare er han i full sving tilbake i yrket på Tannlegeloftet i Stavanger, som den eneste i verden med så omfattende lammelser – 16. august deltok han i NM i triatlon på Jessheim og gjennomførte på en tid som bare er noen minutter dårligere enn de svakeste funk-

sjonsfriske. Neste år slår han dem, sier han, og vi tviler ikke.

– Hvordan har du klart å komme dit du er i dag etter en så alvorlig ulykke?

– Det handler aller mest om vilje. Hvis man skal videre, må man ville det. Dessuten er det viktig å ikke tillate seg å bli depriment, selv når man ligger der i sengen uten en gang å kunne løfte hodet fra puten. Det er helt avgjørende at man beholder en positiv holdning, både av hensyn til seg selv og de som er rundt en. Ikke slik å forstå at det er like lett alltid, jeg har også mine tunge stunder, men det er kjempeviktig å ikke la det ta overhånd. Selv håper jeg at jeg ved å drive på og stå frem på den måten jeg gjør ikke bare hjelper meg selv, men også kan være med

å hjelpe andre. Jeg vil si at den beste rehabiliteringen er å komme seg ut og være i bevegelse. Ved å bruke mye tid på hard fysisk trening blir det mindre tid til å tenke over sin egen situasjon, og man blir sterkere og klarer hverdagen bedre. Dessuten forebygger man spasmer og unngår å måtte bruke medisiner. Jeg bestemte meg med en gang etter ulykken for at jeg skulle tilbake til tannlegeyrket, og det har jeg fått til ved hjelp av mye støtte fra kolleger, pasienter, familie og venner. Det jeg faktisk har opplevd som det største traumet, er ikke selve ulykken, men heller møtet med velferdsnorge, fordi systemet ofte virker så utrolig tungvint.

– Hvor mye jobber du, og hva har du helt konkret måttet gjøre for å få det til å fungere i praksisen?

– Jeg kunne heldigvis fortsette å jobbe på det samme stedet, selv om kontoret ligger i tredje etasje, siden det allerede var heis i bygget. Nå arbeider jeg 50 prosent og synes det er passe. Når man har en slik skade som meg og er yrkesaktiv, har man hele tiden betennelser i armer og skuldre, og man blir stiv av å sitte for lenge i stolen. Jeg får også spasmer, og dessverre er det heller ikke slik at jeg er helt uten smerter selv om jeg er lam.

Når jeg jobber, må jeg av hygienehensyn bruke en elektrisk rullestol, som jeg egentlig ikke liker. Selv om stolen er den minste jeg kunne finne, trengte jeg å bytte kontor, og jeg har nå det største kontoret her på Tannlegeloftet, hvor jeg jobber sammen med to andre tannleger. Ellers er uniten bygget om slik at funksjonene som opprinnelig hadde fotkontroller, nå styres ved hjelp av knapper på dashbordet, og for å aktivisere turbin, vinkelstykke og airflow blåser jeg i et rør.

Jeg var veldig spent på hvordan det ville bli å komme tilbake etter ulykken og jeg tror at både jeg og pasientene grudde oss like mye. De visste ingenting om hvordan det ville være å møte meg igjen etter en så alvorlig skade og trodde kanskje de skulle måtte forholde seg til et slags vrak. Men pasientene har vært en enorm støtte og det å komme tilbake til yrket har gått veldig bra. Jeg har også vært veldig heldig med vennene mine, og i tiden før jeg kom tilbake stilte kolleger fantastisk opp og tok hånd om praksis og pasienter, mens andre venner med revisor- og juridisk kompetanse tok seg av regnskap, forsikring og andre avtaler.

– Var du godt nok dekket forsikringsmessig, og har du noen råd å gi kolleger når det gjelder forsikring?

– Det er dyrt å bli lam i Norge og i etterpåklokskapen skulle jeg gjerne sett at jeg var bedre dekket, med gjeldsforsikring og utbetaling på et par millioner i stedet for én ved ulykke. Familien har måttet flytte og det er kostbart å tilrettelegge et hjem for en rullestolbruker. Det offentlige stiller delvis opp, men svært mye må dekkes av den som er blitt handikappet. En magisk grense trekkes der husstandens samlede inntekt overstiger 350 000 kroner – før ulykken.

Tannlegeforeningens syke- og avbruddsforsikring er god, men varer bare i ti måneder og den må beskattes. Dessuten er det veldig dumt at den er så lite fleksibel at man enten må være 100 prosent syk eller 100 prosent i arbeid.

Alle kostnader i forbindelse med å bygge om praksis ble dekket av trygdekontoret, de har plikt til å tilrettelegge arbeidsstedet for folk som er blitt funksjonshemmet for inntil 500 000 kroner.

Jeg vil absolutt anbefale alle kolleger å gå igjennom forsikringene sine og sørge for at de er godt nok dekket i tilfelle det skulle skje noe med dem. Jeg har etter min ulykke vært konsulent for Vital for å tilrettelegge forsikringstilbudet til tannleger. De skulle forresten sponse meg, men det har jeg ikke sett noe til. De har ikke svart på søknaden min og det er jeg litt sur for, selv om jeg har andre sponsorer, som SR-Bank og Deloitte og Touche.

– Ja, for du er fortsatt en seriøs idrettsutøver?

– Jo da. Jeg driver på og trener 10–20 timer i uken, ved siden av at jeg har ekstra lang ferie som også brukes til trening. Men alderen er ikke helt på min side. I sommer var jeg på treningsleir med de beste svømmerne i fylket, og da spurte jeg romkameraten på 23 om hva han syntes om å ha

med en 40 år gammel funksjon. Det brydde han seg ikke om sa han, for ham var en svømmer en svømmer. Det likte jeg. Sånn skal det være. Jeg trener mest svømming for tiden, men også langrennspiggig om vinteren. Jeg deltok også i NM i triatlon nå nylig, og da snakker vi om OL-øvelsen med 1 500 meter svømming, fire mil på sykkel og én mil løping. Det gjennomførte jeg på vel tre timer. De svakeste av de friske lå på litt under tre timer. De skal jeg slå neste år. Før ulykken hadde jeg som mål å bli best i triatlon og avslutte med Ironman på Hawaii, den består av 3 800 meter svømming, 18 mil sykling etterfulgt av en full maraton på 42 km.

– Du sier ikke at du fortsatt tenker i de baner?

– Det vil jeg i hvert fall ikke si høyt.

Det skulle ikke forundre. Denne mannen er troendes til det meste.

Ellen Beate Dyvi

dental as
Tannteknisk laboratorium

Import og egenprodusert tannteknikk

- Implantater
- Porselen - gull
- Protese - vitallium
- Kombinasjonsarbeider
- Helkeramiske kroner/innlegg
- Enklere med alt på ett sted

PRØV OSS ! VI HAR TJENESTENE DU SER ETTER

NIOM
SERTIFISERING
Direkte tilknyttet

6 års garanti på fast protetik
3 års garanti på avtagbar protetik.

PB 9021 Grønland, 0133 Oslo
Chr. Kroghgate 2, 0186 Oslo
Tlf: 23 00 21 60 Fax: 22 17 38 71
www.dental-as.no